

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

dereḳ ḥayim

Horovits, Yeshayah

zolqiew, 1802

ינימֶש תשרפ

[urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11744)

פרשת שלח צו

ה'יא העולה על מוקדה ארז"ל כל המתגאה נידון באש זמן
 הרמו העולה בגאות נידון על מוקדה להרים הדסן מעל
 המזבח ז"ל הר"מ הבבלי טעם מלו' זו להודיעך שאחרי שקיבל
 החוטא ענשו והבשר אדום בלה ונעשה דסן לריך להסיר ולהשכיח
 שלא יאמר לו זכור מעשיך הראשונים ורמי שהנשמה אחרי שקבלה
 ענשה צנהר דוגור ראוי לכבדה כי בת מלך היא והבעל חסובה ראוי
 לכבוד כך וסרים את הדסן אשר תאכל האש ושמו אלל המזבח *
 להדליק את המיד על המזבח שנאמר את המיד תוקד על המזבח
 טעם מלו' זו להורות שאם המזבח מלינו מאש של גיהנם שהכחות
 נפרעים מקרבן אבר כנגד אבר והעון נפקע ואם המיד על המזבח
 לפרסם למקשרים שהבצח ישראל עם יולר כל לא יוכלו לכבות
 כל מים הרעים שבעולם אלא את המיד תוקד * לאכול הכהנים
 שירי מנחה שנאמר והנותר ממנו יאכלו אהרן ובניו טעם מלו' זו
 להודיע שאע"פ שמנחת עני עשרון * וקמץ הכסן ממנה חלא קמלו
 רלה שיהנו הכהנים מהנותר ויצרכוהו שהכהנים אוכלים והבעלים
 מתכפרים והתקרה דעתו שנסנו מקרבנו משרתו ולא יפסיד
 הנשאר וילך לאיבוד ז"ש ממנה יאכלו אהרן ובניו * להקריב כ"ג
 מנחת חבתין בכל יום בצקר ובערב שנאמר זה קרבן אהרן ביום
 המושט אותו של מחבת בשמן האש טעם מלו' זו להיותו נושא
 תפלה בעה הקהל מתכפרין ע"י לריך לעורר כוונתו המיד אל
 יולרו לשום שלום בין ישראל לקוים להכי מקבל הוא פני שכינה
 בכל יום להייתו מבוסר כדי לכפר על אחרים והזה הכסור על
 בטמא * וקביתים לכפר על עון חבוי וטמון בחובו לכך על מתבת
 בשמן תעשה ע"כ דברי הרב הג"ל :

פרשת שמיני

וידום אהרן קבל סכר על השתיקה בוי ומזה ילמוד כל אדם
 לבל ימאוס במוסר ד' ויקבל באהבה :
ובגדיכם לא תפרומו טעם מלו' זו דרך כבוד ואזהרה אם
 ללבוש הגוף כך כ"ש ללבוש הנפש הנעשה ע"י המלו'
 בלריך שיהי' שלם בלי קרעים כי עליון לנפש כאשר הגוף בלתי שלם
 והוא לריך לעמוד על משמרתו שלא לחסר אחד מכל סימני המלו'
 עד לא יסן וקרעים תלביש מומם ולבוש סנפס בקרע מעיד על

חסרון הנשמה לכך בגדיכם אל הפרומו :

היי"ב

בשיני ה' קסה עיקר חסר מהספר שכתב מהרן את
דבריו ולא פירש לו אם שמעת בקדשי דורות הלא דבר
זה הי' נעלם מפניה רע"ה וי"ג דדבר זה הי' נקל בשיני משה רע"ה
לידע החילוק שבין דורות לשעה רק מכתבא לכלל כעס במ לכלל
טעות כי תיכף ויקלוף משה וגומר * את"כ כשדובר מהרן עם משה
בנחת ונסתלק הכעס ואמר הייטב וגומר אז שב סודיעה מאל"י
למרע"ה * ראה עד היכן כת"ל הכעס ע"כ הי' אדם חמיד
ברצון ז"ל פר"מ הבבלי :

ושל"ה

לאכול רמס הארץ שנאמר אל תסקלו בכל השרץ השרץ
וטל לאכול חולעת הפירות בלאתם לאויר שנאמר
עד כל מרבה רגלים * כעמי מלות אלו כמה שכתב בפסיקה
ונמחה בם חכר מ' מלמד שהטומאה מטמאת כדעת ומרבה
פפפות בלדס * והקדושים והטהרה משרה בלדס רוח הקודש
ופוקר מלא הוא אם לנלים הוא יליץ ולענויים יחן חן טימא חדס
עלמו מעט מטמאין אותו הרבה שכל זמן שפורק האדם עלמו מן
הטהרה חלה עליו הטומאה מיד וכשפורק מעליו עול הטומאה מיד
הטהרה מלא מקום פנוי ושוכנת בקרבו * והטומאה תקלה הכנה
לכמטיך הטומא' החזק' ולא תאמר דוקא שרלים המתהווים מזכר
ומנקבה עושים רושם בנפש אבל המתהווים מעפושיהן שלא נבראו
מפרי' ורבי' שהם גוף קטן לא * מ"מ מטמא זה הקטן כמו
הצרי' הגדול' לכך לא האכל כל שרץ הארץ: אל תסקלו בכל השרץ
השרץ על הארץ עד כל מרבה רגלים עכ"ל מזה יש ללמוד
התעוררות לקדש א"ע :

(זה לשון מאמר הזוהר הקדוש)

ו' ר' יוסי

פחה ואמר כל עמל האדם לפיטן וגו' * אפחכלנא
במלי דשלמה מלכא וכלהו אחידן בחכמה עלאה כל
עמל האדם לפיהו * האי קרא בשעתא דדיימין לי' לבר נש בהיות
עלמא כתיב כל האי דינא וכל מאן דשביל בסאי עלמא ונקמין מיני
נקמחא דעלמא לפיהו בגין פיהו דלא נטר לי' וסאיב לי' לנפשיה ולא
אחדבק בסטר' דחיי בסטר' דיימיק' וגם הנפש לא תמלא' לא חסחלי'
דינהא לעלם ולעלמי עלמין * ד"א לא תמלא לא תהלים לסלקא
לא תרהא לעלמין בגין דפא אהתאבה ואחדבקת בסטר' אחרת
ד' ילמק אמר כל מאן דאסתאב בהו באלו פלס לעכו"ם דאיכו תועב'

פרשת של"ה שמיני

ד' * וכתיב לא תאכל כל תועב * מאן דפלח לעכו"ם נפיק מסטר
דחי' נפיק מרשותא קדישא ועייל ברשות' אחראי' אוק' מאן דאסתא
צמני מיכלי נפיק מסטר' דחיי ונפק מרשו קדישא ועייל ברשותא
אחרא * ולא עוד אלא דאסתא צמני עלמא ובעלמ' דאחי וע"ד
ונטמחצמס כתיב בלא * וכתיב ולא חטמאו את נפשו היכס בצמני
וצעוף ובכל אשר תרמוס האדמ' אשר הצלחתי אתכם לטמ' * מא
לטמ' * לטמא לעמין עכו"ם דהא אינון מסאבין ומסטרא
דמסאבא קא אחיין וכל חד אחדצק באחרוי' * ר' אלעזר הוה יתיב
קמי' דר"ש אבוי א"ל הא דתנינן זמין קב"ה לדכאס לכו לישראל
צמס א"ל כמה דכתיב וזרקתי עליכם מים טהורים ופסרתם
וגו' * כיון דאחדכאן מתקדשן * וישראל דאחדצקן ב' בקב"ה
קדש אקרוו' * דכתיב קדש ישראל לה' ראשית חבואתה * וכתיב
ואנשי קדש תהיון לי * זכאס אינון ישראל דקב"ה קאמר עלייהו
וסייחם קדושים כי קדוש אני ה' בגין דכתיב וכו תדבק וכתיב לא
עמס כן לכל גוי ומספטיס כל ידעוס הללויה) :

פרשת תזריע מצורע

וישלשים יום ושלשה ימים * מצואר צוסר הנשמה
היורדת מלמעלה אינו מחייסבת בגוף
כי אם אחר ל"ג ימים * ופמאה טבעת ימים שכל ז' ימים
הולך רוח הנשמה בגוף הולך לחור לו מקום בגופו ולא נאמר
והיט טבעת ימים תחא אמו וביום השמיני ימוול * ומה שצריכין ל"ג
ימי' היינו ל' יוסלייטב הרוח בגוף ושלש' ימים הוא ג' ימים של מילס
שכואבת להולך והקליפה החילונית אין לה אז כח לשלוט בו כבשאר
ימי' ולכן ל"ג ימי' תשב בדמי טהרה בהקילה ולאח"כ ימי טהרה דמי
טהרה אלו דמי מילה כל שלשה ימים - ולכן אינו מפיק ה' לפי
שקאי על דמי הזכר הניול ממנה * ימי טהרה קאי על עלמה לכן
הוא במפיק ה' : ענין מצורע טמאת לשון הרע ואל יחשוב אדם
המספר לשון הרע שרואה את עלמו שאינו מצורע כי זה הוא לו
לרעה כי נפשו מצורעת כמו שלמדו בזהר מפסוק שומר פיו ולאנו
שומר מלרע נפשו אל תקרי מלרע אלא מצורעת כלומר כי נפשו
שהוא נשמתו הוא מצורעת ב"מ ע"כ שומר נפשו ירחק בתכלית
הרחקה :

ממא

פרשת
שמיני
אמר
נע
תמו
ובבגדיכ
ותא
ואוקימו
עלמא כדון
ואסתכה
איהו כד"א
חובי עלמא
ודאפיק
חורת
רע
ליה כל שייפו
רוחא מסאב
דלחחא אח
קריה נאמנ
מלאתי מש
מלה אחר
ועתה מר
עאכ"ו ה
תהי ודאי
טהרחו וכו
ציסא ללו
ביון דא